

haarde Kanter rundedes.“ Hustruen Agnes synes derimod uforandret — indtil det pludselig gaar op for hende og tilige for den unge Læge, som skal rejse derfra, hvor forfærdelig ensomt, hvor uudholdeligt Livet vil blive for hende, naar han er borte. I et Øjeblikks Selvforglemmelse tager han hende i sine Arme; Manden ser dem og tror det værste. Dog kan han ikke foragte den tidligere Ven, som, dybt rystet over, hvad han har gjort, kun tænker paa hende, hvor fattigt hendes Liv før var, og hvor tungt det vil blive nu. „Jeg sværger, at Skylden er min alene. — Giv mig det Løfte at være hende god, eller jeg skyder mig nu, for Deres Øjne.“ Manden lover det, og en Anelse om, at han selv har haft nogen Uret imod hende, dæmrer i hans Sind, men være hjemme kan han ikke udholde; han rejser bort.

Agnes gaar ene derhjemme, hendes Mand har ikke talt et Ord til hende, kun efterladt sig en skriftlig Meddelelse om, at han tog bort for Vinteren, og om Husets Ordning i hans Fraværelse. Hun forstod den Straf, der laa heri, men undveg den ikke. Bare han vilde slaa til, saa det gik hende gennem Marv og Ben — det kendtes alligevel som en Lindring. Et Barn, deres lille Pige, dør af Difteritis. Maaske kunde Lægen have reddet hende, men Agnes vilde ikke tilkalde ham. Rejdar føler ved Dødsbudskabet egentlig for første Gang sit Hjerte draget til Hustruen. Under Fraværelsen har den strenge Lovens Mand stridt med mange Tanker. Naar Kvinden er den svageste, hvorfor kræver man da større Styrke af hende end af Manden? Han længes og rejser hjem. Men derhjemme minder alt om det Livssaar, han har faaet, og som ikke kan læges. Hun tør ikke gøre noget Skridt imod ham, og han vil ikke, og saa staar det stille. Da faar Drengen, det sidste Barn, de har tilbage, den samme skrækkelige Sygdom, som har revet den lille Pige bort; Agnes siger til Manden, at nu maa han hente Lægen, og han gør det. Et Par bitre Ord undslipper ham først, men han ser, de rammer ikke; Agnes er nu kun den angstfulde Moder. Hun gaar til en Hytte i Nærheden og opholder sig der, medens de to Mænd sidder Natten igennem ved Barnets Leje. Da Morgenens kommer, kan Lægen sige Ordet: „Han er frelst,“ og deres Hænder griber hinanden over Drengens Seng. „De mødtes i et Blik fra dybeste Grund — der, hvor Gud er tilstede i ethvert Menneske under Opgjøret, naar det Gode sejrer. — Saa skiltes de.“

Det er egentlig Synd og Skam at prøve paa at genfortælle noget saadant. Det maa siges med Forfatterindens Ord. Og citerer man nogle faa af dem hist og her, bli-